

Дамян Дамянов

Зимна повест

Виелица. Въртопи сняг.
И студ с език на пепелянка.
Една замръзнала ушанка.
Едно шосе от смърт и мрак.
И рейс над пропастния ръб.
И той – с ушанката, безгласен,
Тях всичките, комай пренася
Не с автобуса, а на гръб.
Виелица. И сняг. И път.
И рейс, надвиснал с вик на хора.
Еднички фарове в простора –
Очите в тъмното горят.
Обикновен. Съвсем безличен.
Съвсем на всички нас приличен
И все пак друг...
Със поглед мек,
Върви той тихо през света.
Светът дори не го познава.
Със кичур снежен оттогава,
Минава, тихо поздравява.
Но хората не го и помнят –
Отминала е пропастта...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8047>]